

VRŠOVICKÝ

2/2023

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Bratři a sestry,
od Hromnic ve mně
hryzalo špatné svědo-
mí, že je za dveřmi dal-
ší editorial a já pořád
nemám ani čárku. Ba
co hůř – ani myšlen-
ku! Jakmile přijde to
správné téma, sednu a píšu. Ale tentokrát
nic. Pátek nic, sobota dopoledne nic, až k
večeru cestou domů manžel – nevím, co
všechno se mu po návštěvě u jeho rodičů
honilo v hlavě – začal recitovat:

*Rodiče moji neměli kde bydlet
boháči měli paláce
my však už nikdy nepoznáme
co je to býti bez práce*

A mám to! Vždyť je únor! Nejen ten, o
kterém se říká, že když je bílý, pole sílí, ale
i to, že byl vítězný. Jenže dnes si už čím
dál méně lidí vzpomene, proč ta pole sílí,
anebo kdo měl zvítězit. Říkalo se, že pra-
cující lid, ale já bych řekla, že ten zvítězil
tak trochu zprostředkovaně, prostřednic-
tvím svých (ne)volených zástupců.

Od útlého dětství jsem doma slýchávala
něco naprosto jiného, než co nám říka-
li ve škole. Podotýkám, že jsem do školy
nezačala chodit za svobody, ale za Svobo-
dy (co ho pak sundali a pověsili místo něj
Husáka), a mnozí vyučující byli víc sou-
druzi než učitelé.

V jednom z minulých Hlasatelů jsem
vzpomínala na mého dědečka z matčiny
strany. Jako dítě jsem ho milovala, hlu-
boko se mi vryl do duše. Vždy mi říkal:
„Až vyrosteš, budu Ti hodně vyprávět. Teď
bys to ještě nepochopila.“ Bohužel zemřel,
když mi bylo 10 let...

Ale vyprávěla maminka. Jak jí otce kon-
cem léta roku 1951 zavřeli na Pankrác
do vyšetřovací vazby (což je horší, než do
vězení) a pustili až díky amnestii v roce
1953. Že třídní rozdělení se týkalo i školy
v Kodaňské a že železná opona nezačínala
až pár kilometrů za Chebem, ale prochá-
zela jí denně cestou z domu okolo dveří
sousedů, domovního důvěrníka, roznáše-
jícího (nejen) před 25. únorem po bytech
nájemníků vlaječky a kamsi donášejícího
zprávy o tom, za kterými dveřmi se ve-
čer ozývá Beethovenova Osudová, jejímiž
tóny volal Londýn, nebo kdo nesrovnává
krok, když z rozhlasu po drátě hraje Ku-
předu levá!

Několik let jsem bydlela s babičkou a tak
si pamatuji, jak večer místo koukání na
Ein Kessel Buntes poslouchala Hlas Ame-
riky. Jak nás všechny prosila, abychom
nepodepisovali Několic vět, protože by
už nepřežila, kdyby zas někdo seděl v kri-
minále.

I můj druhý dědeček byl zavřený, toho
poslali pro změnu do uranových dolů.
Jeho jsem ale nikdy vzpomínat neslyšela.
Vím jen, že v 90. letech dostal od státu
nějaké odškodnění a podnikl za ty peníze
cestu po Izraeli. O té už ale povídal, a do-
konce mi přivezl písek ze Svaté země.

Tolik mé osobní vzpomínky na „vítězný“
únor. Nejsem ráda, že dějinná paměť vy-
hasíná tak brzy. Myslím, že 25. únor by
měl být dnem tiché vzpomínky a střízli-
vých úvah. Na jednu věc totiž zapome-
nout nesmíme: totalita tehdy přišla dveř-
mi demokracie. Té demokracie, která se
nedovedla bránit, té demokracie, která
nedokázala být tak věrohodná a přesvěd-
čivá, aby se dostatečné procento lidí nene-

chalo zlákat populistickými hesly jejích protivníků. Je-li z 25. 2. 1948 nějaké poučení, které stojí za to stále připomínat, pak je to, myslím, především toto: snažme se, aby naše demokracie byla natolik kvalitní, že bude svým občanům stát za to, aby ji zase znovu svobodně volili a aby ji v případě potřeby ubránili.

Volby, které skončily minulý týden, mi daly určitou naději, že to tak je a bude.

Iva Myslivcová

POSTNÍ MODLITBA ANSELMA GRÜNA

Milosrdný a dobrotivý Bože, požehnej tuto postní dobu,
aby se mi stala dobou dobrého cvičení – cvičení ve vnitřní svobodě.

Netěším se sice na postní dobu, ale vím, že mi udělá dobře.

Požehnej tuto postní dobu,
abych se v ní dokázal odpoutat ode všech nezdravých návyků.

Uč mě, jak se odříkáním osvobozovat od svých závislostí

a jak znovu pocítit,

že mohu pořád ještě svobodně nakládat se sebou samým

a že nemusím být závislý na svých potřebách.

NEDĚLE V ÚNORU

V. neděle po Zjevení Páně 5. února

*Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme
kolena před Hospodinem, který nás učinil.*

On je náš Bůh. (Žalm 95, 6-7)

První čtení z Písma (varianta I): Izajáš 58,
6-9a

První čtení z Písma (varianta II): Izajáš 58,
9b-12

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 2, 1-9

Evangelium: Matouš 5, 13-20

VI. neděle po Zjevení Páně 12. února

*Buď mi skálou záštitnou, buď opevněným
domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít
a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a do-
ved' mě k cíli. (Žalm 31, 3-4)*

První čtení z Písma: Deuteronomium 30,
15-20

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 3, 1-9

Evangelium: Matouš 5, 21-37

Poslední neděle po Zjevení – Proměnění Páně 19. února

*Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ
Hospodinu! (Žalm 100, 2)*

První čtení z Písma: Exodus 24, 12-18

Druhé čtení z Písma: 2. Petrův 1, 16-21

Evangelium: Matouš 17, 1-9

Popeleční středa – začátek postu 22. února

*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade
mnou, k tobě se utíká moje duše. Sešle pomoc
z nebe, zachrání mě, potupí toho, kdo po mně
šlape. (Žalm 57, 2.4)*

První čtení z Písma: Jóel 2, 12-18

Druhé čtení z Písma: 2. Korintským
5, 20b-6, 2

Evangelium: Matouš 6, 1-6.16-18

1. neděle postní (invocavit) 26. února

*Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení
s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou,
dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91,
15-16)*

První čtení z Písma: Genesis 2, 15-17;
3, 1-7

Druhé čtení z Písma: Římanům 5, 12-19

Evangelium: Matouš 4, 1-11

Mi 6, 1-4.8

1K 1, 18-25

ev. Mt 5, 1-12

MY KÁŽEME KRISTA UKŘIŽOVANÉHO

Za základ dnešní duchovní úvahy jsem zvolil úryvek z 1. kapitoly Pavlova prvního listu korintským křesťanům. Kdo se těšil na výklad Ježíšových blahoslavenství, které jsou obsahem evangelia této neděle, tak, jak jsou napsána Matoušem v 5. kapitole, toho odkážu v tom případě například na strhující výklad Bonhoefferův v jeho knížce *Následování*, kde právě na základě Ježíšova Horského kázání, kterému jsou blahoslavenství úhelným kamenem, explikuje jeden z největších protestantských teologů 20. století Ježíšovo učení pro současného člověka, při zachování veškeré jeho radikality i dějinné a společenské naléhavosti. V centru mé pozornosti tak v tuto chvíli nebude evangelium, ale text podstatně starší, který písemnému záznamu evangelia podle Matouše předchází možná o celá desetiletí: apoštol Pavel, okolo roku 50 adresuje jeden z řady listů křesťanské obci v Korintu. Na rozdíl od Matouše, který o mnoho let později bude psát své evangelium pro židovské konvertity ke křesťanství, příjemci Pavlova dopisu jsou křesťané, kteří se ve své většině přihlásili k víře v Krista poté, co opustili svou víru v pantheon řeckých bohů. Na místo Dia, vládce bohů, usadil se na pomyslném trůnu jejich věření Kristus, Boží Syn. Těmto pak Pavel píše, pravděpodobně z Efezu, kde byl toho času ve vězení, aby je v jejich víře povzbudil a upevnil. Pokusme se vžít do situace korintských. Jsou obyvateli města proslulého mravní nevázaností, města

obchodníků, vyznavačů různých božstev, města pohanských chrámů, divadel, církví – antická metropole se vším všudy – veliké rozdíly sociální, náboženské, křížovatka kultur. Zde se konstituje křesťanské společenství – vyznavačů „jakéhosi Chrésta“, jak píše židovský historik Josephus Flavius. Zakladatelem křesťanské obce je právě apoštol Pavel na své první misijní cestě do Evropy. Od životního příběhu Ježíšova v té době uplynulo přibližně 20 let. O dalších několik let, už z Malé Asie, kde v té době přebývá ve vězení, Pavel znovu oslovuje Korintány sérií svých listů, přičemž z fragmentu toho prvního jsme dnes slyšeli epištolní čtení. Dvacet let v životě člověka není úplně krátká doba zahrnující jeho vývoj od početí k dospělosti, tehdy se jednalo přibližně o polovinu délky života; zkusme si vybavit některé své konkrétní vzpomínky z roku 2003 – přesně v takové situaci byli korintští křesťané, s tím rozdílem, že neměli Bibli jako my, nemohli sáhnout po svědectví evangelií, nepodívali se do novin, knih, na internet. Všechno, co o Ježíši věděli, znali z doslechu – někdo jim o tom musel povědět. Ale zpátky k naší aplikaci, představme si, že za námi někdo přijde, jsme usazení ve svém městě, v našem způsobu života, v našich rodinách, zvycích, církvích, tradicích, ve své víře. Příchozí je cizinec, který sice hovoří naším jazykem, ale přízvuk ho prozradí, že není odtud, a začne nám říkat, že před dvaceti lety, daleko od místa, kde žijeme, se stalo

něco naprosto zásadního a převratného, co má moc od základu změnit náš život. Přesně taková je výchozí pozice Pavla a dalších nositelů poselství o Kristu. Korint ležel na území Řecka, kolébky filosofie – lásky k moudrosti. A právě ta je pro Pavla odrazovým můstkem pro zvěstování Krista, ale ne tak, že by, třebaže v ní byl vzdělán, by dobrou zprávu o Kristu podával jazykem řecké moudrosti. Nebojí se dokonce korintským sdělit, že Bůh moudrost světa činí bláznovstvím, a když ve své moudrosti člověk Boha nenašel, zalíbilo se Bohu spasit ty, kteří věří bláznovskou zvěstí. To je první důležitý moment, který z vykládaného biblického textu zvýrazňuji. Apoštol neříká, že víra má rezignovat na rozumové poznání, že víra stojí v protikladu k moudrosti, že moudrost zatemňuje Boží úradek a plané filosofování odvádí od Boha, ne, říká, že Boží spása není v moudrosti, ale ve věření, které se může jevit vnějšimu světu jako bláznovské. To samé zaznívá v Ježíšově Horském kázání – blaze těm, kdo pláčou, neboť budou potěšeni, tišší dostanou zemi za dědictví, milosrdní dojdou milosrdenství a chudým v duchu patří nebeské království. V tom, co se zdá bláznovstvím, je ukryt Boží plán záchrany. Že se narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda, bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ – Ježíš. Naprosto neznámý žid z okrajové provincie římského impéria, syn tesaře a chudé děvečky – a hle, vtělený Bůh, který přišel na svět, ale ne jak chodili řeční bozi, převlečení za smrtelníky, jenom jako zdání člověka, ale skutečný člověk, ve kterém se narodil Bůh. Tomu uvěřit v prostředí pohanských kultů a řecké filosofie,

to musel být pořádný oříšek, pořádné bláznovství – a uvěřit na základě čeho? Že jeden člověk, ne jedna paní, ale jeden pán povídal – v sobotu v synagoze, v neděli na náměstí, v pondělí na areopagu a tak dál, a tak dál. Druhé důležité podtržitko: Pavel říká: „Židé žádají zázračná znamení.“ Udělej zázrak, a my v tebe uvěříme. Pojďme najít nějaký zázrak, který se s tím zvláštním člověkem pojí, pojďme si dokázat, že Ježíš je Boží, vždyť to někdo musel vidět, zažít, co takhle očití svědkové, nenajde se někdo? Pavel to hází za hlavu – co je mu do svědectví druhých, které vždycky můžete zpochybnit. Židé žádají zázračná znamení, Řekové hledají moudrost, ale my KÁŽEME KRISTA UKŘIŽOVANÉHO. To je ten pracně hledaný zázrak, ani panenské zrození, ani rozmnožení chlebů, ani prokletí neplodného fíkovníku co rázem uschne, apoštol Pavel mnoho let před napsáním evangelií nic z toho nepotřebuje vědět, nic z toho nezná. Vystačí si s tím, že káže Krista ukřižovaného, toho, který byl mrtev a žije. Proto je Boží syn, protože vstal z mrtvých. Nezůstal ve smrti. A jak to dokážeš? Dokázat to nemůžu, ale potkat se s ním ano. Ten ukřižovaný loser z konce světa přišel do mého života, na večeři s chlebem a vínem, a už u mě zůstal, rozumíte, korintští, galatští, vršovičtí: Kristus je Boží moc a Boží moudrost, pro jedny kámen úrazu, ale pro ty, kdo v něho věří – moc Boží ke spasení. Takového zázraku jsme účastni – každý sám za sebe, halelujah!

*Kázání o IV. neděli po Zjevení Páně
29. ledna 2023 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ÚNOR

5. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba slova	slouží a káže O. Nováček
6.2.	pondělí	18. 30 hod.	Varhanní koncert žáků Jakuba Janšty	kostel
10. 2.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží O. Nováček
12. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 2.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží D. Frýdl
19. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22. 2.	středa	10 hod.	schůze rady starších	sákrstie
23. 2.	čtvrtek	18 hod.	Ekumenický popelec	kostel sv. Václava
26. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba I. neděle postní	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

STANOU SE ZÁZRAKY, KDYŽ VÍRU MÁŠ

Položím tři otázky, na které zkuste odpovědět dříve, než budete pokračovat v dalším čtení. Své odpovědi si pokud možno udržte v paměti, nebo ještě lépe, svěřte je papíru, abychom až se potkáme, mohli pohovořit, proč jste odpověděli tak, jak jste odpověděli. Takže, začínáme otázkou číslo jedna:

Věříte na zázraky?

Otázka číslo dvě: Byli jste svědky nějakého zázraku?

Otázka číslo tři: Co je podle vás zázrak? *(Teď přemýšlejte, pište, odpovídejte a až potom čtete dál).*

Kdyby někdo tyto otázky položil mně, na první otázku bych odpověděl NE, na druhou ANO a na třetí bych řekl, že zázrak je pro mě přesvědčením rovnajícím se jistotě, že Bůh jedná v mém životě. A teď rozvedení mých odpovědí. Říká se: „věřím v lásku, věřím v lidskou dobrotu, věřím, že to dobře dopadne,“ apod. Takto použité sloveso věřit ale nahrazuje výrazy: být přesvědčený, spoléhat se, být si jistý. Na zázraky nevěřím proto, že vírou a věřením označuji svůj vztah s Bohem a nic jiného. Tedy ani zázrak, byť by byl sebezázračnější, nemohu nadřadit nad víru v Boha, ba ani ho vidět paralelně po způsobu „jako věřím v Boha, tak věřím v zázraky“. Věřím v Boha, ne v člověka, ne ve své schopnosti, dokonce ani sám v sebe či sám sobě. Máme na to my křesťané spolu s Židy první a druhé přikázání Desatera – v jednoho Boha věřiti budeš a nebudeš se klanět modlám. Víře rozumím jako nejniternějšímu vztahu mezi stvořením a stvořitelem, dítětem a rodičem, mezi lidským Já a Božím Ty. Proto nevěřím na zázraky, ale věřím v Boha zázraků, nebo, chcete-li v zázračného Boha. To není slovní hříčka, bonmot, říkám tím, jak rozumím slovu věřit. Ostatně apoštol Pavel říká: „Je jeden Pán, jedna víra.“ Pro bližší pochopení ale musím definovat zázrak, a to je předmětem mé třetí odpovědi, kterou také blíže rozvedu. Napsal jsem, že zázrak je mi nezvratnou jistotou, že Bůh jedná v mém životě. Zázrak v tomto smyslu je výpovědí o tom, co se děje nám. S tím se pojí i moje odpověď ANO na druhou z otázek, zdali jsem nějaký zázrak prožil. Ano, prožil jsem zázrak, i když v zázraky nevěřím. Dokonce jeden takový zázrak mohu přesně datovat, stal se 1. října 2001. Při mnou nezaviněné nehodě se auto, které jsem řídil, zřítilo ze svahu, třikrát otočilo přes střechu, dopadlo zpátky na kola, já otočil klíčkem zapalování, nastartoval a vrátil zpátky na vozovku, abych pokračoval v cestě, byla totiž neděle Díkůvzdání a já spěchal na bohoslužby, které jsem tenkrát stihnul včas, jenom se věřící divili, proč mám v kolech auta drny trávy. Ale to už je dávno. Mezitím jsem prožil desítky dalších zázraků, co desítky, stovky a tisíce. O většině z nich nevím a jenom pár z nich mi výrazněji utkvělo v paměti. Treba, že 4. října 2021 se narodil můj pátý syn Rony. Narodil se na den stejně, jenom o 133 let později jako moje prababička Marie, která byla první, kdo mi v mém životě vyprávěl o Pánu Ježíši, (Marie svědčí o Ježíši budoucímu husitskému knězi, ejhle, další zázrak!) Ale ten zázrak s Ronem není v datumu jeho narození, to je jenom taková pro mě zajímavá souvislost. Zázrakem je mi samotné početí a narození našeho posledního syna v době, kdy už jsme mentálně já

a moje žena v našich čtyřiceti sedmi letech bezesporu plodnou a plodivou rodičovskou sílu měli za uzavřenou. Také proto, že z hlediska pravděpodobnostního v našem věku šance na zplození a narození zdravého dítěte radikálně klesá a limitně se začíná blížit nule. Když se mě tedy někdo zeptá na nějaký konkrétní zázrak, kterého jsem se účastnil, stačí se mi podívat do očí svých dětí – zázrak jeden vedle druhého, až si říkám, Bože, proč tolik zázraků? Nestačil by jeden? Nestačil, odpovídá Marnotratný Bůh.

No jo, ale to jsme nechtěli slyšet, předjímám odpovědi mnohých, my jsme mysleli zázrak, jako že opravdový zázrak, třeba jak Ježíš chodil po vodě, nebo něco na ten způsob, rozmnožení chlebů, uzdravení ochrnutého, vzkříšení mrtvého, utišení bouře, mouka v džbánu, která neubývá, voda, která se mění ve víno. To jsou zázraky, které lidem vrtají hlavou a často se na ně ptají. A když ne ty biblické, tak co třeba nějaké barokní: zjevení Panny Marie, která vyléčí tvoje bolavá záda, či tě ve snu přiměje k tomu, abys změnil svou protestantskou víru a vrátil se zpátky do lůna katolické církve, jak jsme o takové události četli na naší dovolené, že se to událo v Jiřetíně pod Jedlovou v polovině 17. století. To jsou přece zázraky par excellence. Něco takového se ti přihodilo, a je to vůbec možné, že se to stalo tak, jak se o tom píše? Přátelé, odpovídám, vy jste nečetli moji definici zázraku? Zázrak – to je mi jistota, že v mém životě jedná Bůh a podtrhávám slovo v mém. Já jsem nebyl uzdravený u Siloe ze slepoty, já se neprocházel s Ježíšem po Genazaretském jezeře jako Petr, ani jsem nebyl u toho, když Marie počala z Ducha svatého, nebo když fíkovník uschnul, protože kolem něho prošel Ježíš zrovna v době, když nebyl čas fíků, ani jsem s Marií Magdalskou nenahlížel do prázdného hrobu jako Jan, proto to nejsou moje zázraky. Ale byl jsem v tom autě, co se 1. října valilo ze srázu mezi Jablonečkem a Tříčí, a byl jsem u toho, když žena za dvacet let potom taky v říjnu u Apolináře rodila Ronyho, to můžu potvrdit, a taky, že jsem se modlil za uzdravení člověka na umření, a ten člověk potom žil dalších dvacet let: opravdu ten člověk žil a opravdu jsem se modlil. A přesvědčení o tomhle zázraku mi nevezme ani to, že za jiného člověka jsem se taky modlil aby žil, a on umřel. To jsou moje zázraky, za kterými si stojím, o kterých vím, a u nichž jsem nezvratně přesvědčený, že právě v nich jednal Bůh v *mém* životě a přitom v interakci s životy druhých lidí. Potíž se zázraky je v tom, že nemůžeme být účastni zázraku, který se nás nebude týkat. Podstatou zázraku je, že ho máme za zrakem, tedy za tím, co vidíme na první i druhý pohled. A to je i případ mé historky s autem a se synem Ronem. Skeptik a nevěřící mi bude oponovat, to není žádný zázrak, to je fyzika a biologie. Měl jsi zkrátka štěstí. V jednom případě z milionu je jistota, že takovou nehodu přežiješ. Stejně tak má jistou míru i pravděpodobnost, že před padesátkou počnete dítě, jakýpak zázrak? A to je ono. Zázrak nejde vidět nezúčastněně. Nejde sedět na louce, kde je pět tisíc lidí a tupě civět na to, jak Ježíš z pěti chlebů a dvou ryb sytí ty obrovské zástupy, aniž byste věřili, že právě v ten okamžik s vámi a ve vašem životě jedná Bůh. Kdo by tam jenom tak seděl, nic by neviděl a ničemu by neuvěřil. Pokud ale přece věříte, že právě v tom okamžiku s vámi Bůh jedná, už

nepotřebujete nikoho a nic dalšího, aby vám to potvrdil, třeba: koukejte na něj, to je ten chlapík, co se mu jídlo množí pod rukama. Podívejte, to je ten, který posílá legii andělů, aby svými křídly zbrzdili valícího se faráře ve stodvacítce ze stráně dolů.

Jsem jistojistě přesvědčený o tom, že zázračný Bůh, v kterého a kterému věřím, nemá zapotřebí nic dokazovat, tím méně sám sebe, ale třeba i to, že je všemohoucí, a že to ausgerechnet bude dělat tak, že nám před očima zasáhne do kauzality dějů a věcí, které prožíváme. Kdyby se tak skutečně – doopravdy - dělo, popřel by smysl zázraku, protože by to, co je ukryté za zrakem učinil zjevným bez toho, aniž bychom věřili, a nezlobte se, to není moje zkušenost s Pánem Bohem. Moji zkušenost mnohem lépe vyjadřují slova mé oblíbené písně z filmu Princ egyptský: „stanou se zázraky, když víru máš.“ Nestanou se, když víru nemáš, ale stanou se, když máš. První je víra, a potom zázrak, ne naopak. To by bylo v rozporu se samotným evangeliem, ve kterém lidé pod křížem na Ježíše volají: „Sestup, a my v tebe uvěříme!“ Já tomu rozumím tak, že ti lidé prahnou po zázraku a slibují si od něho, že právě to bude impulsem k jejich uvěření, ale skutečnost je jiná. Pregnantně to apoštol Pavel vyjadřuje ve slovech: „Židé žádají zázračná znamení, Řekové moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného.“ To je jediná apoštolova zmínka o zázracích, a potom ještě jeho poněkud temná slova z 2. listu do Tesaloniky, že „Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky.“ Zázrak tady dokonce apoštol spojuje nikoliv s vírou v Boží působení a dobrotivost, ale staví jej do přímém protikladu k ní. Pavel nepotřebuje o Kristu mluvit ve spojitosti se zázraky, proč asi? Účastnit se zázraku znamená především přijmout Kristův kříž, vzít ho za svůj, osvojit si ho ve veškerém jeho zmaru, nezajištěnosti, bezvýchodnosti, nejednoznačnosti, ba dokonce i v opuštěnosti od Boha, k němuž samotný Spasitel volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Až potom, ve svitu nedělního rána se rodí víra v setkání se Zmrtvýchvstalým – ten, který byl mrtev žije. Vy ještě potřebujete nějaký další zázrak?

David Frýdl

Rok 1931

Husův sbor ve Vršovicích

Po získání pozemku „Na Kovárně“ opuštěno bylo od projektu vypracovaného stavitelem Korbem jako kombinace sboru a domů činžovních v Heroldových sadech. Pro Husův sbor jako budovu rázu veřejného určila Státní regulační komise parkový trojúhelník kosoúhlý. Tam kde nyní stojí sbor a sokolovna byl pustý svah. První projekt na stavbu vypracoval podle silně omezených dispozic Ing. Ladislav Bártl roku 1927. Druhý projekt vypracovaný firmou architekt Ing. Josef Blecha řeší hlavní osu chrámu ve směru od východu na západ podél hlavní třídy Palackého. Farní budova byla přičleněna ke Sboru podél ulice Na Kovárně tvoříc tak se sborem podobu písmene L s věží na straně západní. Převládlo však mínění, že by takto řešená stavba chrámu byla příliš vystavena

uličnímu hluku, a proto vypracován projekt nový, s hlavní osou bohoslužebné síně od jihu k severu s hlavním vchodem z ulice Palackého. Střední budova farní měla se připojit z obou stran k hlavnímu vchodu. Tento třetí projekt vypracoval úplně nezištně zdarma bratr inženýr A. M. Havel, který spolupracoval v technickém odboru a později provedl též tachymetrické zaměření území pro sbor, plán vrstevnicový a tři sondy za účelem získání jistoty o hloubce únosné půdy. Proti tomuto projektu majícímu podobu T měla Státní regulační komise námitky rázu architektonického. Pracovány tudíž projekty další, přičemž brán byl zřetel na otevřený pohled ze strany jižní větším odstupňováním hmoty od severu k jihu a tím k plastičtějšímu vyjádření celé budovy. Bylo vypracováno asi šest variant a po dlouhém prostudovávání a zdokonalování vypracoval technický odbor při radě starších projekt, který byl regulační komisí schválen. Hlavním autorem tohoto projektu je architekt pan Karel Truksa, s nímž byla provedena smlouva o vypracování plánů setinových, statických výpočtů a detailního rozpočtu.

Tento definitivní projekt staví bohoslužebnou síň podél ulice "Na Kovárně" kolmo na směr hlavní třídy. Farní budova přičleňuje se ke sboru na straně západní, podél hlavní třídy. Pro vypracování plánu v měřítku 1:100 dala rada starších již roku 1928 provést ve své režii sondy. Tyto o půdorysných rozměrech šířky 1 metr x délky 2 metry vykopány byly na třech místech, ale výsledek zkušebních sond nebyl valně příznivý: únosná půda (břidla) jest v hloubce průměrně 8 metrů pod výškou chodníku Palackého třídy. Vrstvy břidly ukazují uložení celkem vodorovné. Nad touto je slabší vrstva materiálu struskou a popelem promíšeného, ostatní materiál až po povrch terénu jest výborná hlína cihlářská. Vzhledem k těmto poznatkům bylo zapotřebí projekt tak přizpůsobiti, aby vykopané prostory byly racionálně využity. Podlaha chrámu dána do výšky 2 m nad povrch chodníku. Výška bohoslužebného sálu od podlahy ke stropu činí 10,75 m, výška suterénu činí 6,10 m a 6,7 m.

Sbor má tři sály:

1. Malý sál zařízený jako stálé loutkové divadlo, rozměr hlediště 5,65 m x 10,7 m = 60 m², tudíž asi pro 120 dětí. Původně byl určen pro zasedání rady starších.
2. Střední sál v sutterainu jakožto sál přednáškový (divadelní, později po řadu let jako biograf), v rozměrech 9,65 m x 11,87 m = 113, 90 m². K tomuto sálu je zvláštní, oddělený vchod z ulice Na Kovárně. Jsou zde: vestibul, šatny atd. Sál má též jeviště, v hledišti jest asi 320 sedadel a mimo to pojme asi 100 osob k stání
3. Bohoslužebná dvorana ve zvýšeném přízemí. K ní vedou z ulice dva hlavní vchody se schodišti asi 3,5 m širokými, rozměry jsou: šířka 15,20 m x délka 20 m = 304 m². V průčelí je zvýšená apsida. Po levé straně apsidy je místnost pro duchovního (sakristie), ze které je vstup k bohoslužebnému u stolu v pozadí středem apsidy. (Sakristie pozměněna byla později na kolumbárium a vchod v pozadí apsidy zazděn.) Po pravé straně přiléhá k apsidě Boží hrob, který však změněn též na kolumbárium. Ve výši 1. patra je prostorný kůr s varhanami. Na západní straně sboru jest na arkádě kryté kolumbárium se třemi řadami výklenků pro urny.

II/ PROČ TO VŮBEC VŠECHNO JE

Je v tom jistá dávka směšné pýchy, když se někdo domnívá, že co nedokáže uchopit lidský mozek, to neexistuje. A tak vesmír, který by vznikl podle nějaké koncepce, považuje každý správný ateista za něco, co je zcela vyloučeno, jenže to neví jistě.

Když jsem o tom uvažoval jaksi po svém, zatanula mně na mysli otázka proč vůbec to všechno je. Mám na mysli všechno. Myslím že i k takové otázce se dá posléze dospět, a poctivá odpověď zní: Nevíme. Ale my, neateisté, jednu hypotetickou odpověď přece jen máme: že ten úžasný řád, který nacházíme ve všem, co se děje, nám naznačuje, že existují Okolnosti, které ten řád nastavily. Jestli se nemýlím tak ateisté, zjednodušeně řečeno, věří, že ten řád vznikl jaksi průběžně sám od sebe. Ta má verze se mi ale zdá pravděpodobnější. A teď - o čem uvažuju. Ponechávám stranou otázku vzniku prvních projevů života. Existují různé teorie, se kterými jsem se porůznu seznamoval a některé jejich fragmenty jsem dokonce i pochopil a uznal. A teď jsem si naběhl na vidle! Hňup, který se tu chlubí, že pochopil některé fragmenty, nám tu chce něco hlásat! A to je omyl. S jistou dávkou pokory se skláním i před těmi teoriemi, s nimiž nesouhlasím, ale nechci nic dokazovat. Má námitka totiž pasuje kupodivu ke všem těm teoriím bez rozdílu: Ptám se jen, zda existuje teorie, která dokáže vyloučit přítomnost nějaké Koncepce. Vyloučit, ne zpochybnit. Zpochybnit se dá leccos. I to, co lze případně vzít zpět, když se to neosvědčí. Vyloučit - to už je závaznější a potřebuje to důkaz.

Evoluce má svou logiku. Nemám důvod ji neakceptovat. Jen si říkám, proč všechny formy života - od bakterií a prvoků, od všelike žouzele a havěte přes všechny ty rostliny, ptáky, ryby a nejrůznější živočichy až po člověka - měly to nutkání se vyvíjet a zdokonalovat. Jak je to napadlo? Vezměme to od počátku. Buňka je v podstatě blbeček, ale přece jen došla posléze k tomu, že je dobré existovat v kolektivu. I vznikli tvorové vícebuněční. Že by - k tomu buňka došla vlastním uvažováním? Víte, jak taková buňka musí mít malinkej mozek, jestli vůbec nějaký má? Já nejsem přírodovědec a tak nevím. Možná, že si ty buňky řekly: Holky, je to dobrý, založme vícebuněčný kolektiv. Pak zjistí, že jim takový kolektiv docela vyhovuje, a tady už by mohl ten další vývoj končit. Ale ony ne, ony za-tím začaly směřovat k vyšší formě života. Odkud se v nich vzala ta potřeba po sebezdokonalování? Ale kdyby jenom buňky! Podobně po sebezdokonalování zatoužily od oněch dob i rostliny všeho druhu, brouci všeho druhu, zvířátka všeho druhu a nakonec i člověk neandrtálský - po celé miliardy roků bylo všechno posedlé touhou po větší dokonalosti. Že by se všichni mezi sebou domluvili? Nebo že by to napadlo každého extra? Pokud vyloučíme existenci Koncepce, pak by bylo dobré zdůvodnit, kde se tedy vzala v těch miliardách nejrůznějších tvorů ta univerzální potřeba? A co je v tomto úsilí spojovalo? Nedovedu si představit, že by se na tom dohodla třeba pampeliška s lososem.

Pokud by to bylo v genech, které kdesevzaly-tusevzaly, potřeboval bych přece jen vysvětlit původ genů. Třeba se to ještě někde dočtu a pak dám vědět.

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář
Miloš Měřinský(1967)
Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 1. 2023

Jednání RS bylo zahájeno promluvou a společnými modlitbami členů RS a písněmi 159, 158.

Aktuální stav hotovosti ke dni 31. 12. 2022: Banka: KB 2. 134,20 Kč, MMB 100. 023,26 Kč Pokladna: 19. 100 Kč

Závazky a půjčky náboženské obce po splatnosti ke dni 18. 1. 2023:

Ateliér MCA fa č. 22010057 - 36. 300 Kč; Cattus fa č. 221101 - 41. 500 Kč .

Jednání RS navštívili provozovatelé Café MANA se sdělením, že stávající výše nájmu není pro ně udržitelná po prodloužení nájemní smlouvy, která končí 31. 10. 2023. Zmínili též výrazné navýšení cen energií, které již nejsou schopné platit. Navrhují ukončení provozu kavárny k 31. 10. 2023 a přenechání jinému provozovateli. RS bere na vědomí a sděluje své stanovisko, že snížení výše stávajícího pronájmu není možné, nájemné zůstává na výši z roku 2013 bez započtení inflace, ve skutečnosti se tedy snížilo. RS souhlasí s výběrem nového provozovatele kavárny.

RS projednala obsah prací nad rámec rekonstrukce budovy Husova sboru pokryté smlouvou o dílo s firmou Neobuilder. Schvaluje položkový rozpočet víceprací a smlouvu z 1. 8. 2022 ve výši 461. 805 Kč bez DPH. Práce budou vyfakturovány po předávce díla, nejpozději do 31. 5. 2023. Do tohoto data firma Neobuilder také předá práce vyplývající z reklamačního řízení původní smlouvy o dílo.

Bratr farář informoval o nahlášené kontrole z MHMP týkající se plnění dotačních výzev č. 47 a 58, která proběhne 19. 1. 2023. O výsledcích kontroly bude podána informace na příštím zasedání rady starších.

O. Nováček informoval RS o probíhající inventarizaci majetku NO Praha-Vršovice, která byla zahájena dne 20. 12. 2022 v 10 hodin za přítomnosti O. Nováčka, finančního zpravodaje a předsedy komise a D. Frýdla, faráře, člena komise. Inventarizace se průběžně doplňuje. O jejím stavu bude podána zpráva na příštím zasedání RS.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici v kanceláři farního úřadu

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.